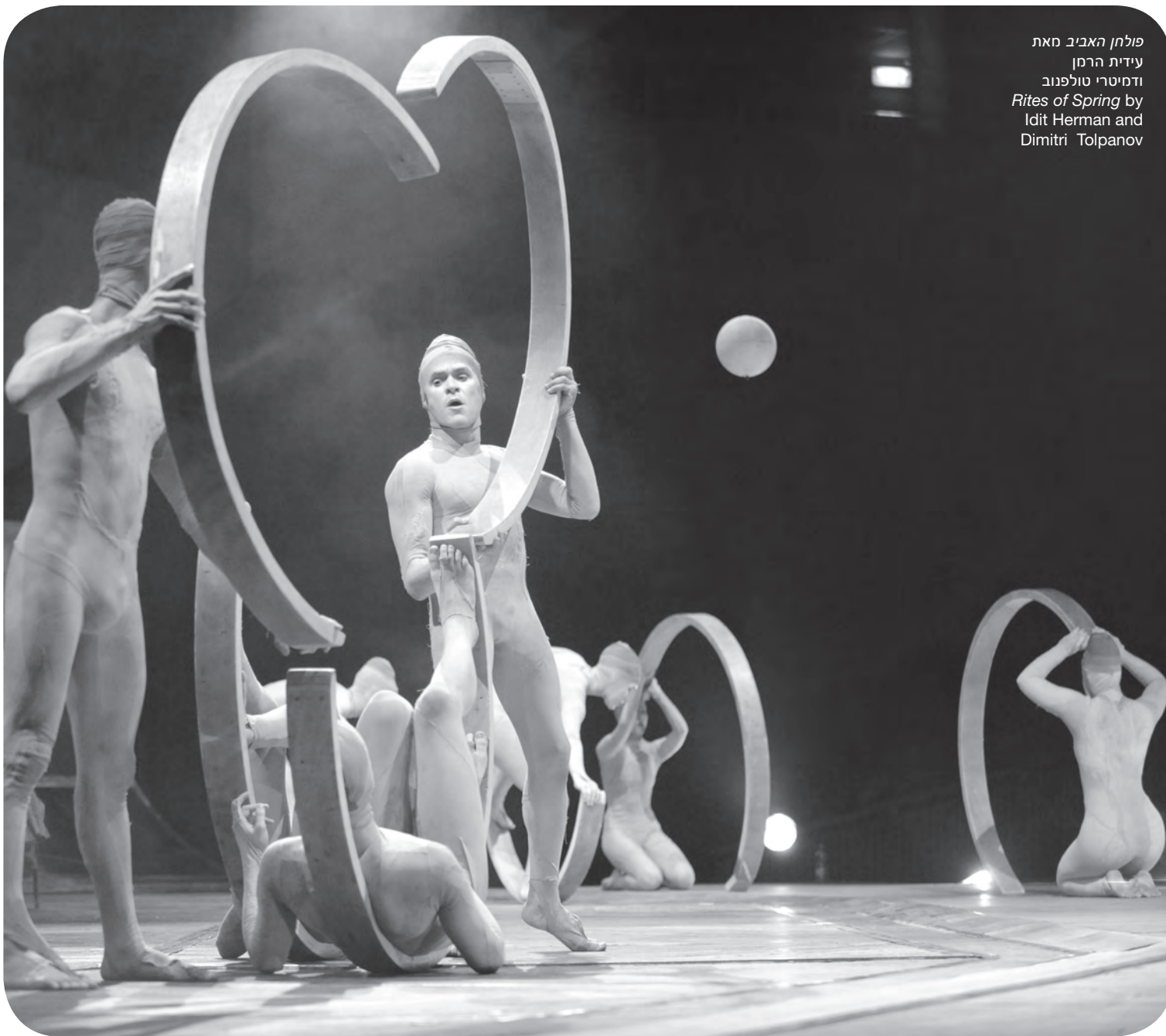

פולחן האביב מאת
עידית הרמן
ודמיטרי טולפנוב
Rites of Spring by
Idit Herman and
Dimitri Tolpanov

עירומים בקליפתם

עינב רוזנבליט

בסנט פטרבורג. בתחילת דרכה פעלה קליפה כלהקת רחוב חתרנית. ב־1997 זכתה במקום הראשון בפסטיבל גוונים במחול, עם המופע אנגל. מיצירותיה: דאוס אקס מכינה (2001), אורפאוס (2004), פולחן האביב (2003), עונש התשוקה/אזוב מתכת (2005) ומופעים לילדים כמו מה קורה עם שבתאי (2005) וחבר צעצוע (2006). המופעים של קליפה מבוססים על רעיון ויזואלי, והיא מגייסת את כל האמצעים כדי לבנות חיזיון. למרות קשיים תקציביים, קליפה מציגה בדרך כלל עבודות רבות משתתפים וגדולות היקף. ב־1999 זכתה הקבוצה בפרס התיאטרון

שמתרחש בשוליים משפיע גם על המרכז ומשנה אותו, באופן דומה להשפעה של החוץ על הפנים, לקשר שבין קצות הגוף לליבתו וליחס שבין כנף הבגד למתחולל במעמקי הגוף העירום.

המתח בין שוליים למרכז מגולם בסיפורו של תיאטרון קליפה. קליפה היא קבוצת פרינג' נועזת לתיאטרון חזותי, שבאמצעות תנועה, קול ולבוש עשיר יוצרת מופעים ססגוניים רבי־עוצמה. קליפה, שנוסדה ב־1995, היא מפעלם של בני הזוג עידית הרמן, בעבר רקדנית להקת בת־שבע, ודמיטרי טולפנוב, רקדן ואמן תיאטרון רוסי שרכש את השכלתו האמנותית

הפרדה בין שוליים למרכז היא מלאכותית ולפעמים. מה ששייך לזרם המרכזי נהפך כהרף עין לחיושן ולהקות שמשויות לשוליים במקום ובזמן מסוימים עשויות בהקשר אחר למצוא את מקומן בשורה הראשונה. מרכז ושוליים הם מושגים נזילים ומשתנים. השוליים עשויים ליהפך למרכז בעקבות שינוי בהלך־הרוח והיענות של התרבות לשינוי. מבחינה מושגית, השוליים והמרכז הם חלק מאחדות אחת, ומתקיימת ביניהם זיקת גומלין הכרחית: המרכז הוא שמגדיר את השוליים, אבל גם הוא לא יהיה מרכז אם לא יהיו שוליים שיגדירוהו כך. שינוי

הישראלי בתחום היצירה האלטרנטיבית. למרות ההכרה הממסדית, בראשית דרכה פעלה הקבוצה בתנאים קשים ביותר, ללא בית או חלל לחזרות. הממסד התרבותי, שאמור היה לתמוך בקבוצה האלטרנטיבית, התקשה להחליט כיצד לסווג אותה – כקבוצת תיאטרון, כלהקת מחול או כחבורה המתמחה באמנות הפרפורמנס – ובעקבות קושי זה הוצרו צעדיה. בשל טשטוש הגבולות שמאפיין את התקופה הנוכחית והפיכת הבין־תחומיות לצו השעה, הממסד כיום מוותר על חובת הסיווג וקליפה מקבלת תמיכה רבה יותר כקבוצת תיאטרון ויזואלי חדשנית. באחרונה זכתה הקבוצה בפרס תל־אביב יפו לאמנויות על שם רוזנבלום, היא מנבחרת הקרן למצינוות בתרבות ובמרס 2009 זכתה עידית הרמן בפרס לנדאו לבימוי. מאז 2005 משכנה של הלהקה ממוקם במבנה תעשייתי משופץ ברחוב הרכבת בתל אביב, הכולל חלל מופעים, חללי עבודה לחזרות וחדרי סדנה לבניית התפאורה והתלבושות. סיפור חייה של הקבוצה ממקם אותה על התפר שבין השוליים למרכז.

קליפה יוצרת אמנות מהפכנית מהסוג שאחריים אינם מעזים להפיק, אבל רוב יצירותיה מתייחסות דווקא למיתוסים קדומים או לטקסטים קלאסיים קנוניים. היצירה לילדים *חבר צעצוע* (2006), למשל, מספרת את סיפורם של ברווז, דובי, לוליין ובלרינה, בובות שהאדון שלהן, הילד, נסע לחופשה והן מחוללות מהומה בחדר. קשה להניח שאנשי קליפה לא ראו את *קופליה* (1870) לסן־לאון ואת *פטרושקה* (1911) לפוקין. היצירה היא מעין מחווה לסיפורים שנהפכו לקלאסיקה, שמספרים על בובות שקמו על יוצרן.

התפר בין קנון לאוונגרד

המופע אווזים הרקדנים קשתות מעץ – מין מוטוט מעוגלים שמונחים על הבמה בשורה כמו שלדים של עריסות או קרניים של חיה ענקית. הם מסובבים את הקשתות ואז נוצרים מעגלים בחלל. המעגל קיים כמבנה כוריאוגרפי בכל הגרסאות *לפולחן האביב*, כאלמנט שמייצר מרכז וגם שוליים. אילולא היה מעגל, לא היתה ייחודיות של מי שעומד בתוכו או מחוצה לו. היצירה כולה – ובגרסה של קליפה בעיקר סצינת הסיום – מקיימת את המתח בין השגור, המוסכם והמקובל לבין הנועז והאוונגרדי. כמו בסיפור המקורי, הקורבן היא נערה ולאורך היצירה מתנהל טקס עם אופי פולחני לקראת הקרבתה. כמו בגרסאות אחרות, גם כאן הקבוצה מהדהדת תנועתית את מה שעובר על הנערה הנבחרת. בגלל מחוות הגוף, הבעות הפנים המוגזמות והמבנים הכוריאוגרפיים נראים כל הגופים המתנועעים כיראים את גורלם, כאילו כולם יועלו קורבן עם הנערה. החידוש של קליפה הוא ברמת הפחד והאימה שנראה שהרקדנים נקלעים אליה, ובמידת־מה גם הצופים, בשל פעולוי הלוליינות הבלתי צפויים שמשולבים במופע.

בסולו "הנערה הנבחרת" שבסיום המחול בחרו היוצרים להעלות קורבן באופן פיסיו; הרקדנית פוערת תהום זמנית בינה לבין הקבוצה ומטפסת על בד בצבע ארגמן המשתלשל מהתקרה. למרות היותם אנשי אוונגרד, יוצרי קליפה נזקקים לקודים קלאסיים נהירים, בשימוש השגור שלהם בתרבות המערבית; כך, שיערה של הגיבורה מתפזר ברגע של טירוף או כשגורלה עתיד להשתנות, וסביב דמות הקורבן נכרך בד אדום. הרקדנית מבצעת תנועות אקרובטיות במעלה הבד ונדמה שבכל רגע היא עומדת ליפול, אבל היא לא נופלת, אלא רק מהלכת על חבל דק של ציפייה ואימה. אחר כך רגליה קשורות, גופה פונה מטה אל הקבוצה הרכונה במעגל מתחתיה והפער בין רמות הגובה מועצם. היא יורדת מהבד ורצה לצד אחד של חומת השיפוע בצד הבמה, כאילו החלה לפחד פתאום מפני הגורל הצפוי לה, הידוע לכולם. הקבוצה דולקת אחריה, והיא רצה לצד השני. שפת התנועה במחול כולו מבטאת מגבלה. התנועה – בגרסה המקורית כמו בזו של קליפה – אינה נוחה לגוף אלא נעשית באילוץ. כשסופה של הנערה קרב ובא קופצים היא, הקבוצה, וגם המנצח (יואל לוי) קפיצה כמעט זהה לזו של ברוניםלבה ניז'ינסקה במוטיב התנועתי המקורי. הקפיצה, בראש מוטה הצדה כשהזרועות מונפות לצד השני, קשה לביצוע ומסייעת להציג את פגיעותה של הדמות העתיקה ביחס לכוחנות של הטבע. התאורה צובעת את הבמה באדום ואחד מחברי הקבוצה מושך את הנערה־הקורבן אליהם. הם אווזים בה ומעבירים אותה מאחד לשני. היא משתחררת מאחיזתם כמו בהתרסה, ואז הם מרימים אותה והיא מועדת לאחור. עם אקורד הסיום נופלת הנערה על בימת המנצח, כציטוט לנפילה של דמות הקורבן אצל ניז'ינסקי, ויגמן, גרהאם או באוש.

עירומים מקליפתם

כדי לבחון את התפר שבין השוליים למרכז אבקש להתבונן גם בתפר אחר. הכוונה היא לתפר שבבגדיהם של רקדני קליפה, שהופך אותם מסתם בדים למעטה מועצב על העור. כשם שהקצוות באמנות משפיעים על המרכז ומשנים אותו, כך שולי הבגד אצל קליפה משפיעים על מרכז הגוף; השרוולים המופרזים וריבוי האביזרים המגובבים על הבגד, כחלקי חילוף, מעוררים תגובה בגוף העירום. הרקדנים מתייחסים לתלבושת ובעיקר להסרתה. הגוף של הפרפורמרים הוא כמו בצל שמתקלף מקליפותיו, עד שלא נותר ממנו דבר. הקילוף של שכבות הבד נמשך והולך, גם כאשר כקהל אנו כבר בטוחים ששכבת הלבוש שלגופם של הרקנים היא האחרונה שנותרה.

בפתיחת *פולחן האביב* מונחת על הבמה ערימת בדים. כשמתחילה המוסיקה עולות ממנה שתי דמויות, שכאילו נולדו עכשיו או ניערו משנתן. לגופם של הרקדנים תלבושות עתירות בד בצבע חול. בהמשך הם מתחילים להסיר מגופם שכבות של בד ונותרים בבגד גוף שעליו תפרים במקומות שונים, כאילו גם איברי גופם נתפרו באותם התפרים. לאורך כל הריקוד שוררת אווירה של פירוק, התנערות, איסוף וחוזר חלילה. הלבוש מייצר מין עודפות, כאילו לתנועתם יש שארית בתלבושת. כשהמוסיקה מתגברת, הרקדנים, בתנועות של ניעור וטלטול, פושטים עוד שכבת לבוש, נותרים בבגדי גוף ונראים חשופים יותר. רקדן שמבצע ריקוד יחיד נראה עירום, בבגד גוף הדוק שצבעו צבע האדמה שלמרגלותיו. הבגד, התלבושת, האביזר או הקליפה הם חיזוניים, אבל העירום שמתחת מוגדר באמצעותם. המוחצנות מגדירה סוג מסוים של פנימיות, ואין לאחת קיום בהעדר השנייה.

דיאלוג בין שולי הבגד למרכז הגוף קיים גם ביצירה *עונש התשוקה* (2005); בפתיחת היצירה הרקדנית שוכבת על הגב, שדיה חשופים אך מכוסים במין מדבקות של נייר לבן. שאר גופה מכוסה שחורים והיא נושמת נשימות חזה מוגזמות. מצווארה מגיחים שני מוטות, היא כמו דבוקה לרצפה, מצליחה להסתובב בקושי, מניפה את רגליה באוויר, מתגלגלת ומתרוממת, גופה נראה כאוסף איברים שאינם מסודרים בסידור הנכון, ולרגע קשה לדעת מה החזית ומה העורף וקשה להפריד בין העירום והקליפה. היא נעה כאילו אינה שולטת באיברי גופה; הם מפטפטים, והיא מהסה; הם מגיחים, והיא מעלימה. הרקדנית מתרוממת לאט על ברכיה, ולרגעים היא דומה מאוד למארי יוגמן ב*מכשפה* (1927). תנועתה מינימליסטית, תמציתית, ממקדת תשומת לב לפרטים הקטנים. היא כמו ממששת את איברי גופה, ואז מקיאה משהו, מתיזה. היא מתרוממת לאט לעמידה, שיערה יוצר מסגרת פראית סביב כתפיה העירומות, כפי שחצאית קפלים שחורה יוצרת מסגרת פרועה לירכיה. היא מוליכה את

אצבעותיה לאורך חזה ומקלפת משם קליפה לבנה, כמו נייר דבק, שכיסתה את שדה. השד נחשף לאט, ועתה רק הפטמה מכוסה. היא יוצרת מעין פרח מהנייר שהורידה מגופה ומניחה אותו בשערה, הבעת פניה אומרת תלישות מהמציאות. רוח מלאכותית פורעת את שערותיה, והפרח נופל. תנועותיה הן אוסף של תנוחות, והיא נוכחת בכל אחת מהן ביסודיות. ההתקלפות נמשכת כשהיא פושטת את חצאיתה לאט לאט, מתקשה להיפרד מכסותה. בלעדיה היא מעורטלת ממש ונותרת לבושה מין תחתוני נייר מינימליסטיים, הקשורים בחבל. אותו נייר המכסה את שדיה מכסה גם את ערוותה. אחר־כך היא פוסעת לאחור, אוחזת את החצאית בין שיניה, ומאחוריה נתלית מראה שמראה את אחוריה העירומים למחצה בעת שחזית גופה פונה אל הקהל. צעדיה לאחור בוטחים, אבל המבט שהיא שולחת קדימה זחוח, עיוור. על הקיר בעומק הבמה משתקף צלה הענקי. היצירה היא מין התפשטות אין־סופית, וגם התכסות שבסופה היא מתפשטת שוב. אחר־כך כפות ידיה צבועות שחור, פרקי כף היד לופתים זה את זה והיא מביטה בהם כאילו הן חיה נפרדת ממנה. במבטה שוב אותו עיוורון מפוכח, כאילו היא מתבוננת פנימה ולא החוצה. היא מעבירה יד בשערה, מורידה את הפיאה שלראשה ונותרת קירחת. זו עוד התפשטות לא צפויה, כשלא ידענו שיש עוד שכבות להסיר. לקראת סוף היצירה היא רוקדת כשגבה אל הקהל ומולה שלוש מראות שמסתובבות, ומראות את גופה החשוף מכל הצדדים, עירום מקליפותיו.

אנושי, אנושי מדי

התפר שבין קליפת הגוף לעירום שמתחת נוכח גם ביצירה *סאלטו מורטלה* (*Salto Mortale*, 2008), שבה קליפה משתפת פעולה עם תיאטרון Strefa Cisyז מפולין. היצירה יועדה לפסטיבל עכו שבוטל, והיוצרים בחרו להציגה ברחבת המשכן לאמנויות הבמה ללא תשלום. ב*סאלטו מורטלה* הסיפור, הלבוש ושפת התנועה מציגים קליפה כמעט לא אנושית, שמתחתיה מסתתרת

אנושיות בתולית.

זהו מופע קרקסי, מעין מסע הלוויה לשישה פסנתרים, שנוצר בהשראת סיפור על מאות פסנתרים שננטשו על שפת אגם על ידי חיילים שבזזו עיר פולנית במלחמת העולם השנייה. המופע נפתח בדקות ארוכות שבהן תהלוכה גרוטסקית פוסעת הלוך וחוזר. המבצעים לבושים שחור, מאופרים בכבדות וחנוטים באביזרים

עונש התשוקה מאת עיידית הרמן ודמיטרי טולפנוב

Punishment of Lust by Idit Herman and Dimitri Tolpanov

מעור ומבד. הם נראים כחיילים בצבא לא כל כך אנושי. ברקע מתנגנת מוסיקה מונוטונית וזרקור מלווה את ההולכים. בראש הולך איש גבוה עם אישה נמוכה מאוד. מאחוריהם טור של גופים עם תסרוקות מוזרות, גבות מוגבהות ועיניים פקוחות לרווחה באופן לא טבעי. חלקם לובשים חצאיות נוצצות ולגבם של האחרים מחוברים איברים משונים, ספק כנפיים ספק סנפירים. הם מוליכים שישה פסנתרי כנף ומרימים אותם

באוויר כאילו היו אלונקות שעליהן שרועים חיילים פצועים. אחד ההולכים נושא מוט ודופק אתו ברצפה. אחר נושא סקסופון ואחר תוף, כאילו כלי הנגינה מלווים את ידידיהם הפסנתרים בדרכם האחרונה. אחד ההולכים בוכה והבעות פניו, כמו האיפור והתלבושת – מוגזמות. המפקח על התהלוכה נותן הוראה ואחד השחקנים שולף שישה מטרונומים ומניח מטרונום על כל פסנתר. ניתנת הנחיה נוספת ושמונה רקדנים נעמדים מול הפסנתרים. על הרצפה פזורים ניירות לבנים, אולי תווים שלא יהיו עוד בשימוש.

הרקדנים עומדים לפני הפסנתרים, מקמרים את גבם, מתיישרים, מרכינים את ראשם, פוסעים צעד קדימה, מחככים ידיהם זו בזו כאילו הם מחממים אותן לקראת הנגינה, ארשת פניהם דרוכה ורצינית. הם פוסעים צעד נוסף קדימה ומרימים את מכסה הפסנתר, אבל לא נשמעת נגינה מרגיעה. התמונה מתחילה להתבהר – הפסנתרים לא ישמשו עוד כפסנתרים. תחת המנגינה ההרמונית שהקהל משווע לשמוע, נשמע רק בכיים הדומם של כלי הנגינה האציליים. הרקדנים מושיטים קדימה את ידיהם, שעדיין אינן נוגעות בפסנתרים, אבל מתנהגים כאילו הם מנגנים בעוצמה. אחד מהם לבוש בגד גוף הדוק ולזרועותיו שרוולי נוצות, אחרת לבושה נוצות מדומות כחצאית. עוד אחד לבוש בגדים מהודקים עם פייטים נוצצים, לשניים מהם כובעים וכולם מאופרים איפור כבד, כאילו אין די באנושי הנקי ונוספת אליו שארית, תוספת. אף שהפסנתרים נוכחים שם, השיחה בתנועה מתנהלת בין המבצעים לבין עצמם. הפסנתרים נותרים פסיביים, דוממים, מקבלים בעגמה את מר גורלם. הרקדנים פוערים את פיהם בזעקה לא נשמעת, מקמצים את שפתייהם בפחד, פותחים את מכסה הפסנתר וסוגרים אותו לא בעדינות. הם מתחילים לנוע בתנועות חדות, קטועות, מתקרבים אל הפסנתרים ויחד מפעילים את המטרונום. לקצב הפעימות הם מרימים ידיים, פותחים את מכסה הפסנתר, מניחים את ידיהם על הקלידים ועושים תנועות פנטומימה המחקות נגינה. ראשם עולה ויורד, מגיב לנגינה המדומה. גופם של הרקדנים

על היוצרים

דמיטרי טולפנוב – יוצר, שחקן ומוסיקאי. נולד בלינינגרד, ברית המועצות (סנט פטרבורג, רוסיה) ב־1966. למד פיסול באבן בבית הספר לאמנויות בלינינגרד וכן לימודי משחק ומוסיקה בבית הספר האוניברסיטאי בעיר. לאחר סיום לימודיו, שירת בתזמורת הצבא הרוסי כנגן חצוצרה. ב־1988, תוך ניצול כישורים שאפשר לרכוש בצבא הרוסי בלבד, הצטרף ללהקת הרוק AVIA, אשר ממנה התפתחה קבוצת התיאטרון הרוסית הנודעת DEREVO, בניהולו של אנטון אדאסינסקי. טולפנוב יצר והופיע עם הקבוצה עד 1995. ב־1994 החל ליצור במשותף עם עידית הרמן. שנה אחר כך הקימו השניים את תיאטרון קליפה בתל אביב. לבד מיצירה והשתתפות ברוב המופעים, טולפנוב כותב את המוסיקה ויוצר את הפסקול, מתכנן ובונה את התפאורה ואת האביזרים והמתקנים המורכבים במופעי הקבוצה.

עידית הרמן – בימאית, מעצבת ורקדנית. נולדה בתל אביב, 1971. למדה מחול מגיל רך מאוד וכוריאוגרפיה בשלב מאוחר יותר. בשנים 1989–1991 רקדה בלהקת המחול בת־שבע. בשנים 1989–1991 הקימו השניים את תיאטרון בהולנד ובבלגיה, עד שפגשה את טולפנוב באמסטרדם ב־1993. ב־1995, לאחר שנתיים של עבודה משותפת ואינספור מופעי אימפרוביזציה ברחבי אירופה, הקימו השניים את תיאטרון קליפה בתל אביב. מאז יצרו במשותף עשרות מופעים שזכו להכרה בארץ ובעולם ואפילו הצליחו להישאר נשואים. ביצירתם גיבשו שפה תיאטרונית ייחודית, שאותה הם ממשיכים לפתח לכדי שיטה עם חברי הקבוצה. הרמן היא המנהלת האמנותית של תיאטרון קליפה, מביימת ומעצבת את רוב מופעי הקבוצה ומשתתפת בחלקם.

למרות שמם, פסנתרי כנף, בשל גודלם, נייחים יותר מפסנתרים ללא כנפיים. בסאלטו מורטלה הפכו אותם לניידים. שם המופע לקוח מעולם הקרקס ומשמעותו היפוך אקרובטי שיש בו סכנת חיים. אפשר להפוך פסנתרים לניידים אם מרימים אותם, מסיעים אותם או מפרקים אותם. כאן הפרפורמרים הזיזו את הפסנתרים ובכך גזרו עליהם גזר דין מוות. אחד הרקדנים גורר פסנתר באמצעות חבל שחור, שנראה כמו חבל תלייה או חבל שקושרים בו חיות סוררות בקרקס. התלבושות, האיפור המופרז וההתנהגות החייתית משמיעים דווקא את זעקתה של האנושיות הפגיעה, שמצויה נתחת לכל אלה. הפסנתרים אילמים, אבל צעקתם נשמעת דרך פניהם החתומות של המופיעים המתעללים בהם. דווקא הקליפה הקשיחה חושפת עירום נזיל ופגיע.

למרות שמם, פסנתרי כנף, בשל גודלם, נייחים יותר מפסנתרים ללא כנפיים. בסאלטו מורטלה הפכו אותם לניידים. שם המופע לקוח מעולם הקרקס ומשמעותו היפוך אקרובטי שיש בו סכנת חיים. אפשר להפוך פסנתרים לניידים אם מרימים אותם, מסיעים אותם או מפרקים אותם. כאן הפרפורמרים הזיזו את הפסנתרים ובכך גזרו עליהם גזר דין מוות. אחד הרקדנים גורר פסנתר באמצעות חבל שחור, שנראה כמו חבל תלייה או חבל שקושרים בו חיות סוררות בקרקס. התלבושות, האיפור המופרז וההתנהגות החייתית משמיעים דווקא את זעקתה של האנושיות הפגיעה, שמצויה נתחת לכל אלה. הפסנתרים אילמים, אבל צעקתם נשמעת דרך פניהם החתומות של המופיעים המתעללים בהם. דווקא הקליפה הקשיחה חושפת עירום נזיל ופגיע.

על תיאטרון קליפה

תיאטרון קליפה נוסד ב־1995 על ידי דמיטרי טולפנוב, שחקן ומוסיקאי יליד סנט פטרבורג, רוסיה, ועידית הרמן, רקדנית ויוצרת ילידת תל אביב, ישראל. המפגש בין השניים הוביל ליצירת שפה בימתית מיוחדת, המשלבת בין אמנויות התיאטרון, המחול, העיצוב והמוסיקה. זוהי שפת התיאטרון הטוטלי, המאופיינת בשליטה ייחודית ומשוכללת בכל מרכיבי המופע: תנועה, חלל, תפאורה, תלבושות, סאונד, תאורה ובימוי. למרכיבים אלו ניתן ערך שווה ככלים לביטוי המשמעות של פעולת השחקן המופיע. במופעי הקבוצה, תמונות תיאטרליות עשירות נוצרות באמצעים פשוטים להפתיע, מכוונות אל החושים של הצופה ואל קו רעיוני לירי בעל מסר, שלרוב אינו שואף לעלילה. שפת התיאטרון של קליפה, שהיא בעיקרה ללא מלים, חוקרת סמלים ודימויים אוניברסליים של תנועה ותמונה הנמצאים בבסיסה של תרבות.

תיאטרון קליפה נוסד ב־1995 על ידי דמיטרי טולפנוב, שחקן ומוסיקאי יליד סנט פטרבורג, רוסיה, ועידית הרמן, רקדנית ויוצרת ילידת תל אביב, ישראל. המפגש בין השניים הוביל ליצירת שפה בימתית מיוחדת, המשלבת בין אמנויות התיאטרון, המחול, העיצוב והמוסיקה. זוהי שפת התיאטרון הטוטלי, המאופיינת בשליטה ייחודית ומשוכללת בכל מרכיבי המופע: תנועה, חלל, תפאורה, תלבושות, סאונד, תאורה ובימוי. למרכיבים אלו ניתן ערך שווה ככלים לביטוי המשמעות של פעולת השחקן המופיע. במופעי הקבוצה, תמונות תיאטרליות עשירות נוצרות באמצעים פשוטים להפתיע, מכוונות אל החושים של הצופה ואל קו רעיוני לירי בעל מסר, שלרוב אינו שואף לעלילה. שפת התיאטרון של קליפה, שהיא בעיקרה ללא מלים, חוקרת סמלים ודימויים אוניברסליים של תנועה ותמונה הנמצאים בבסיסה של תרבות.

תהליך העבודה בקבוצה שם דגש על רב־תחומיות ועל חקירת סגנונות וזרמים שונים באמנות המופע. חברי הקבוצה הם

יורד מלמעלה, עם מכנסי ג'ינס מקופלים ברישול וחולצה סגולה, ואז שבה האישה עם הסלים. הם פונים זה לזה, מברכים זה את זה לשלום בניד ראש ובמשיכת כתפיים. החתן יורד מלמעלה, מתיישב על המדרגות, מדליק סיגריה, אולי משעמום, והגערה עם הדלי והסמרטוט מנקה שוב את המדרגות. כמי שמנגנת בפסנתר אני נחרדת עכשיו, כי גם אם נותר משהו מהקלידים השתוקים שלו, עכשיו הם נהרסים כליל עם המים שזולגים על העץ ומחלחלים בין הרווחים. המנקה נעלמת. שוב מופיעים השניים עם החטיפים, הפעם הם עם פחיות בירה, משיקים פחיות, מחייכים, פותחים ולוגמים בהנאה. הילד עם הכדור יורד מלמעלה ועובר ביניהם. הם מגיבים אליו ושבים לבירה שלהם. אדם נוסף מצטרף אליהם בחיבוק חברי, ושוב החתן ממהר במדרגות אחרי כלתו האבודה שאינה נראית. המפגשים האנושיים נהיים מהירים יותר, עם יותר מגע בין אדם לרעהו. מגיע אדם ששולף מפתחות מתיקו ומחפש בכיסו משהו ששכח. הילד חוזר, פותח את מכסה הקלידים, מזכיר לרגע את קיומם. מי שיורד אחריו סוגר. קליפת אי־האנושיות, שמומשה בברוטליות נועזת לאורך כל המופע, התקלפה בסיומו ופינתה מקום לנוכחות אנושית תמימה.

יורד מלמעלה, עם מכנסי ג'ינס מקופלים ברישול וחולצה סגולה, ואז שבה האישה עם הסלים. הם פונים זה לזה, מברכים זה את זה לשלום בניד ראש ובמשיכת כתפיים. החתן יורד מלמעלה, מתיישב על המדרגות, מדליק סיגריה, אולי משעמום, והגערה עם הדלי והסמרטוט מנקה שוב את המדרגות. כמי שמנגנת בפסנתר אני נחרדת עכשיו, כי גם אם נותר משהו מהקלידים השתוקים שלו, עכשיו הם נהרסים כליל עם המים שזולגים על העץ ומחלחלים בין הרווחים. המנקה נעלמת. שוב מופיעים השניים עם החטיפים, הפעם הם עם פחיות בירה, משיקים פחיות, מחייכים, פותחים ולוגמים בהנאה. הילד עם הכדור יורד מלמעלה ועובר ביניהם. הם מגיבים אליו ושבים לבירה שלהם. אדם נוסף מצטרף אליהם בחיבוק חברי, ושוב החתן ממהר במדרגות אחרי כלתו האבודה שאינה נראית. המפגשים האנושיים נהיים מהירים יותר, עם יותר מגע בין אדם לרעהו. מגיע אדם ששולף מפתחות מתיקו ומחפש בכיסו משהו ששכח. הילד חוזר, פותח את מכסה הקלידים, מזכיר לרגע את קיומם. מי שיורד אחריו סוגר. קליפת אי־האנושיות, שמומשה בברוטליות נועזת לאורך כל המופע, התקלפה בסיומו ופינתה מקום לנוכחות אנושית תמימה.

וידאוגרפיה

דאוס אקס מכינה / קליפה. כוריאוגרפיה: עידית הרמן, דמיטרי טולפנוב ורוני קרני. מוסיקה מקורית: תיאטרון קליפה. עיבוד מוסיקלי: רון בכר, תאורה: עמיר ברנר ואורי מורג, תלבושות: עידית הרמן. (2001)

אזוב מתכת / עונש התשוקה / קליפה. יוצרים: עידית הרמן, דמיטרי טולפנוב, דירק קונש. מוסיקה: דמיטרי טולפנוב, תאורה: אורי מורג. (2005)

חבר צעצוע / קליפה. כתיבה ובימוי: נועה גור, ייעוץ אמנותי, עיצוב וכוריאוגרפיה: עידית הרמן, פסקול: דירק קונש, תאורה: אסי גוטסמן. (2006)

פולחן האביב / התזמורת הפילהרמונית בשיתוף עם תיאטרון מחול קליפה. מאת עידית הרמן, איגור סטרווינסקי; תפאורה: דמיטרי טולפנוב; תאורה: אורי מורג; משתתפים: אלון שובה, דדי צדוק, זהר כהן, טקנורי קאוהדרה, לי מאיה, סתיו מרין, מיכל הרמן. (2009)

סאלטו מורטלה / Tsalto Mortale / תיאטרון קליפה וקבוצת התיאטרון הפולנית Strefs Cisy. בימוי: אדם ווידה, פיוטר קמינסקי, מוסיקה: ארתור סוסן קלימצ'בסקי, תלבושות: Mixer, תאורה: אסי גוטסמן. (2008)

האביב הפולחני, Les Printemps Du Sacre / סרט (תיעודי) מאת Brigitte Hernandez & Jacques Malaterre. מפיק: Josette Affergon.

עינברזנבליטי היא דוקטורנטית בפקולטה לאמנויות, אוניברסיטת תל אביב, חוקרת מחול עכשווי וזן בודהיזם. היא בעלת תואר שני מהתוכנית הבינתחומית לאמנויות, אוניברסיטת תל אביב, ומורה לתולדות המחול ולאנטומיה.